

פב:

עין משפט
נר מצוה

ו א מ"י פ"י מהל'
גירוסין הל' א סמב
פסין נ טו"ש"ע אה"ע סימן
ו סעיף א וסימן קג סעיף
:2

ז ב ת"י פ"ו מהל' חיות
הלכה יג סמוך עסקת
מוש"ע חז"ע ס"ר לח סע"ף
לט וע"ש:

ח ג מ"י פ"ח מהל'
גירושין הלכה: ז סמב
עשין נ טושי"ע אה"ע סי'
קל סעיף ד:

תוספות רי"ד

שרבי אַיִנזור מתייר כבֿש אדם חוזק
בניי אומנו האים ממירה לניש
לא חייטין דלמלא לא חקיים מנאה כלא
גדי היר וזו גטייל עד מנת שפמי לו
עדי שפתן וועד מציא רליא ריניט
יִסְחָק מברייחא דלקמן (דף פד.) על
מנת שלא מיצעילי לאבא ווארביץ אין
וועזשן שמה תיבעל גי * ותיק הכר ריניט
חוששן שמיצעל גי * ותיק הכר ריניט
לאחנן דשאני גי מאמשים וזו דיש לחוש
פן חפסיד את אשר לה ולא מוכל
לקיים מנאה וכן גבי שלא מיצעילי
לאחר חייטין שמה יבא עפלי באונם
אבל הכא עד מנת שלא מיצעילי יבא
למישח שיטאנה בעל כרחא דקשואין
אי אפשר בעל כרחא: **אפילו** א
נתגרישה **אמא** מאישה פסולה אכבוהה.
והנה ודאי דלפסור הכא שמה שלא
דאחא אם לא נמצאה חללא מנישה ואלו
הותרה לשום אדם פשיטא דלפילו
לר"א לא היו גט כלל בעלתא ואם מת
מותרת ואל"ה תיבנים וזע"פ פספולה
לכהונה וי"ל דהכי מימי דפיון דשפסול
לא נתגרישה חללא מאישה פסולה
לכהונה א"כ כ' אמר חזק מפלוני הוי
גט מבור דאם לא היו גט סברה הוא
דנלא נתגרישה חללא מאישה פסולה
ריח הגט לא היו ולא היה ואברה
הכתוב לכהנים ואל"ה לר"א דלא חשיב
בעל מנת שזיר ולמנא דממני דרננן
מי מודו דלא היו שזירא אחאי' אים
נמנ דבימות גרישא (דף פ"ג ע"ג) גים
פוטורת דרומיהו ולפסוב דגדייהו
אשח איש דפוטרת לרסה כגון שגרישה
זה בעל מנת שלא מיצעילי לפלוני
ונשאה אחיו של פלוני מנת בלא בינים
ונשאה מנת שלא נתגרישה גרישא דמותרת
בזנות אין לא מיצעילי גרידא שיכולה
להתקדש אין קשה דלא דמי לאחות
אשה שאסורה ככל בזנות ואינה יכולה
להתקדש אבל מעל מנת שלא מיצעילי
ושלא מיצעילי קשאי יי"ל דלא מצי
משום דלא דמי לאחות אשה דהתם
בשעת נפילה היא לא אחות אשה
אבל הכא בשעת נפילה אכתי לא
היא אחת אשה עד שמיצעילי ליכנס
העבור על מנא וואסילוי מתגרישה

כאלו היא אשת איש כיון שמתעס אשת דמי לאחות אשה הלכך לא פטרה ומיהא צרה כגון דקדישה אחד חוץ מראובן ושם צים ולו אשה אחרת ויבם שמעון צרה כיון שנאסרה על יבם זה לפני קידושי כסמך משכחת לה שם עשרה צרות וצר

למִיכָלָה אֶרְלֹוֹן וּמֹוֹ רְלֹוֹן וּשְׁמֶן
אֶסֶה אַחֲרָהּ וּנְפֹל לַפִּי יְהוּדָה לְרַחֵם
עָלַיָּה אֶדְרִיָּה בְּקִדּוּשָׁן כְּמוֹ בְּנִיּוֹתָיִךְ
(דף ט.) כֹּה מִיירִי אֵלֶּה בְּפִלְטוֹתַי קִדְרֵי
רִמּוֹת אֶלֶּה לְחַמִּי דְסֻקָּה דְעִמֵּי דָּר
לְרִיָּא וּמִשְׁנֵי הַסֵּם הַחֲדָה אֶסְרֵה עָלַיָּה
יְדֵי קִדּוּשָׁן בְּלֹא שׁוֹם תְּנַחֵ אֶלֶּה כֹּאן
בְּשׁוֹם אֵשׁ אֵלֶּה בְּחֹרֶה שְׁאֶקְרֵה עָלַיָּה
אֶלֶּה אֲשֶׁר שְׁנֵי תַסִּים חִבִּי מִשְׁבַּחְתָּה
מְסֻרָּה: **כִּלּוֹן** חֲלָלֵי חֲלָלֵי חֲלָלֵי

לא פקע אישות דראובן מ"ש מהרי אהרן
ואין סברה לחלק משום דהתם הו' שני
אבל הכא שבה לקדשה ע"י שנתקדשה

המגרש פרק תשיעי גימיון

י צהדה שלא לינשא לזה נמאז שלא מאיפס. דאמר לה הרי את מגורשת וזהו רית הגט שפוסל ככהונה ומדפוסל דשרייה לכל אדם חוץ מזה מותרת לאחרים: איסור כהונה שאני. שריצה

בזמן הסתיו מלאת ימירות: בקדוּשָׁן
 היֵשֶׁךְ. התקדשוּ לִי לַיִּשְׁמֶךְ לְכָל אֶדָם
 מִן מַפְלְוֵי מֵהָר: דְּרִסְיֵי קֶרֶף.
 כִּדְמָרְךָ לֹאִם אַחֵר גְּרוּשָׁה מֵאִשָּׁה:
 וַיֵּלֶךְ וַיִּסֹּחַ. אֶקֶם הוּאֵה לַיֵּלֶכָה
 וַיִּזְוֶן דְּבִגְדֵינֶשׁוֹן הוּאֵה גִטּוֹ הֵכָּה נִמִּי
 הוּאֵה קִדְּוֶשׁוֹן וַנֶּאֱסָרָה לְכָל מִן מֵאוֹתוֹ
 הָאִישׁ: בְּעֵינֵי כְרִיּוֹת וַיֵּלֶכָ. דֵּהָא
 אֲגִידָא בִּיהַּ לְגִבְיָה דֵּהָאוֹרָא בְּגִדָּה:
 הִדּוּ פִּשְׁטָא בִּין לְרָא כּו'. לְרָא הוּאֵה
 מִיֵּדְוֶשׁוֹן לְרִבְזָא הוּאֵה מִן הַרְדֵּי:
 הִדּוּ פִּשְׁטָא בִּין לְרָא כּו'.

אם הפני לומר איסא לררבי אבא.
אליבא דר"א דהו קידושין אפילו הכי
בא ראוון וקדשה לגבי כולי עלמא
חזן משמעון אחי ובה שמעון וקדשה
חזן מרחובן ומחו שניסא מתיבימת
לנח אחיהם. ואין אני קורא בך
אסר שני מיסא. לאוקרא לנח מפני
דאם שני יבין דמנן ביצמות (דף נ"א):

שֶׁהָיָה אֶחָד וּמֵת אֶחָד מֵהֶם וְעַל
הַשֵּׁנִי מֵאֲחֵר צִיבְמָתוֹ וּמֵת חֹלֵלָה
וְלֹא מִתְיַבֶּמֶת שְׁנֵאמַר "וּמֵת אֶחָד
מֵהֶם יִבְמָה יֵבֵא עֲלֶיהָ מִי שְׁעִיָּה
זִקְתָּ יִבֵּם אֶחָד וְלֹא שְׁעִיָּה זִקְתָּ
שֶׁנִּי יִצְמִין כְּגֹן וְזוֹ שְׁעִיָּה לֹא יִבְמָה

מזיקה יבומי המת הראשון דאין יבמה
והוא מזיקה אלל בנייה ונתוספה
עליה זיקה מתחת מאמרו של שני.
והכל אשמועינן אביי אפילו איתא
לדרכי אבא שקידושין באלו הוו
קידושין לבני עולם ונמצאו שניהם

קדושתו אין אף קורא זה אש שני
ממים מכל עממא קדוש לראובן
אהו אבא קדוש שמעון וא מהני
מדי דמין דאמר חוק מראובן לא
אקרה על שום אדם המותר שהרי
אקורה ועומדת היא על הכל חוק
מראובן: ואלא אש שני ממים
סיכי משכחת לך. נהאי עניינא
דרבי אבא בגין נא ראוון כו':
מאי

ור"א מתיר לכל אדם חוץ מאותו האיש
 חכמים אוסרים מאי טעמא דר"א מיד דהוה
 כובל תנאי דעלמא ורבנן כל תנאי דעלמא
 א שייך ליה בנט הכא שייך לה בנט ומתני'
 אוקימנא בחוץ מאי טעמא דר"א א"ר ינאי
 משום זקן אחד אמר קרא יוצאה מביתו
 הלכה והיתה לאיש אחר אפילו לא היתה
 ולא לאיש אחר הרי זו מגורשת (ב) ורבנן
 (אמרי טעמא דר"א) האי איש לכל איש
 איש ורבי יוחנן אמר טעמא דר"א מהכא
 יאשה גרשה מאישה לא יקחו י"א אפילו
 א נתגרשה אלא מאישה נפסלה מן הכהונה
 ולמאני הוי יגטא ורבנן איסור כהונה שאני
 קבעי רבי אבא בקידושין חייך תיבעי לר"א
 ותיבעי לרבנן תיבעי לר"א עד כאן לא קאמר
 בי אליעזר הכא אלא משום דכתיבי קראי
 כובל התם קני מעליא בעינן או דלמא יוצאה
 היתה תיבעי לרבנן עד כאן לא קאמרי רבנן
 וכא אלא דבעינן כריתות וליכא אבל התם
 גינן כל דהו או דלמא ויצאה והיתה לבתר
 איבעיא ליה הדר פשטה בין לרבי אליעזר
 ורבנן בעין ויצאה והיתה אמר אביי אם
 ממצא לומר איתא לדרבי אבא בא ראובן
 קדישה חוץ משמעון ובא שמעון וקדישה חוץ
 לראובן ומתו שניהם מתיבמת ללוי וי"א אני
 ור"א כה אשת שני מתים מאי טעמא קדושי
 לראובן אהנו קדושי דשמעון לא אהנו ולא
 ששת שני מתים היכי משכחת לה בגון
 ששת ראובן וקדישה חוץ משמעון ובא
 שמעון וקדישה סתם דקדושי ראובן אהנו
 מיסרא אעלמא וקדושי דשמעון אהנו
 מיסרא אראובן בעי אביי אמר לה הרי את
 וותרת לכל אדם חוץ מראובן ושמעון וחזר
 אמר לה לראובן ושמעון מהו מי אמרינן
 ואי דאסר שרא או דלמא מאי דאסר
 שרא ומאי דשרא אסר י"א תמצא לומר

אסורה יוצעל לו מ"מ לא מצי למיחזי דהא אם מיבעל
יתישב אלל למאן דנפקא ליה ממחוט אשה ועוד קשה
למי ובה ראובן שקדשה מוח משמעון אחי דהאי קידוש
לו אשה אחרת ומת בניה ונפלו לפני ולי דלרס
מי משום אשה ולא תצלה לגבי כי אם אשה אל אלל
דה בגון שקדש ראובן מוח משמעון ולי אחי ובה שמעון

לוי צרע אשע שני מחס ששטע שני מחס לא נאכט
צו אשע שני מחס פערור מן העליה ויבס ומיור א
צוק איהם ולידיהו לא משכחם אשע שני מחס ו
הא תלמא כוומיה מעד דלא מנא לו חייבי לאין ואע"ג
הא דרננ מרור בקדושה הי מני למחמ ע"י גיבורים
דס הכא הוא אסרע עליו פירוש כל ע"י גשם אסרע
על ידי מנא של אי"י זמן המורה אסרעה ואין
בלשח אש היסורס מלי במגרס שחם יכלה ימירע
הא משמע דאש שני מחס דאורייתא וקשח מ"פ
הא משמע דאש שני מחס דאורייתא וקשח מ"פ

ללא נמקה: **וְחֹזֶר וְאָמַר** 54 **לְרֵאשִׁיבִי וְשִׁמְעִי**. כלל

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ויצאה מביתו וחללה
היתה לאיש אחר:
דברים כד ב'
2. אשה נה וחללה לא
קדש ואשה גרושה
מאשה לא יקדש כי קדש
הוא לאלהים:
ויקרא כא ז'

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שר"א מתיר
ב"ר ותידין תר"ד מלחנן.
ע"י קדושין דף ט פ"ב
מדיה אכל:

הגהות הב"ח

(א) גם' ורענן הו' איז לכל
איש ואיש ורענן אמרי
טעמא דר"א מהכא אשה
בג"ל וגי' פ"ל בדף סב
במוס' גד"ה רבא:

מוסף רש"י

אפילו לא נתגורשה
אלא מאישה. ולא
התירה לכל אדם יבמות
(בב. טו.) כגון שכתב לה גט
לאמר לה הרי את מגורשת
וממנה וחי את תופרת לכל
אדם, שלא נתגורשה זו
לגמרי אלא מאישה נפרדה,
שפסולה לכהונה. אם מה
והאסרה לינשא (שם טז.).